

Ένα κοκκινοδάχτυλο παιδί πλάθει γκριζα γλυκά στην άκρογιαλιά, του ζητάω ένα, λέει όχι, ούτε και γι' αληθινό γλυκό, όχι.

Λοιπόν τώρα, παλιοί προφήτες, τι θέλετε από μένα; τὰ εἴκοσι τέσσερα κρίσιμα τ' οὐρανοῦ, όταν κοιτάζω τυφλὸς στίς καρδιές και τίς διαβάζω

★

«Λέτε πῶς εἶστε γόνοι τοῦ Θεοῦ: γιατί παρὰδόνετε σάν τοὺς ζητιάνους;»

«Κι ὁ Δίας ἀκόμη, όταν ἔρχεται νὰ κάνει ἀνθρώπινα δῆματα στὴ γῆ, ζητιανεύει ψωμί και νερό, στεγνός, λιμασμένος σάν ἀλήτης».

★

Ἡ Λάμψη πάντα ἔρχεται στὴ γῆ νὰ ζητιανέψει λάσπη,

ἐνῶ τὸ παλάτι της στὰ οὐράνια, δετὸ χρυσάφι, στενάζει γιὰ τὸ γυρισμὸ της.

★

Ὁ σκυπτός ἀθροφόρος κοιτάει ψηλά: νὰ ποὺ στέκεται στὸ κέντρο τῆς γῆς! ἀπ' τὸ κεφάλι του ἀπὸ πάνω ἀνεβαίνει πὺλὸν ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ.

Ὁμορφο τὸ μονάχο πεῦκο, ὁμορφο τὸ τριαντάφυλλο πλεγμένο μέλισσες, ὁμορφη ἡ λευκὴ κηδεῖα, τὸ πὺλὸ ὁμορφο μὲ ἄλλα αὐτὰ ἡ ἔννοσή τους.

★

Οἱ θησαυροὶ τοῦ δέντρου! Φύλλα, λουλούδια, καρποί,

Πόσο ἐλεύθερα τὰ δίνει, στηριγμένο μονάχα στὰ στοιχεῖα.

★

Τὸ δάσος ἔχει σεμνότητα, ὁ λύκος κρύβει τὸ θάνατό του στοὺς ἥσκιους, μὰ μὰ μοιρολογήστρια ἀγορασμένη σκούζει ἀδιάντροπα στὸ θάψιμο ἑνὸς ξένου.

★

Τὸ ἔγκλημα ἔχει μεγαλεῖο, ἡ ἀρετὴ εἶναι λευκὴ: μὰ τί ἀξίζει ὅσο ἡ ταραγμένη καρδιά; Ἐμπρός: τὸ ἔγκλημα εἶναι μπερδευσολογὰς κι ἡ ἀρετὴ εἶναι δεσμοφύλακας.

★

Τὴ στιγμή πὺλὸν κόβω φέτες τὸ κουκούλι τῆς μοῖρας μου, τὸ κρανίῳ μου εἶναι ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ, ἀστέριαι πὺλὸν ὑφαίνουν τὴ μοῖρα περνᾶνε τὴν καμπύλη του.

Σ Η Μ Ε Ι Α

1

Ὁλόκληρος ὁ κόσμος χωράει κάτω ἀπ' τὸ βλέφαρό μου.

Ὁ Θεὸς στριμώχνεται μέσα στὸ κεφάλι μου και στὴν καρδιά μου.

Αὐτὸ εἶναι πὺλὸν μὲ κάνει βαρύν.

Αὐτὸ εἶναι πὺλὸν κάνει τὸ γάιδαρο πὺλὸν μὲ βαταίνει διστυγισμένον.

2

Τ' οὐρανοῦ τρελάνθρωπε: ἡὼς: ἐσὺ

πὺλὸν χύνεις τὸ πρόσωπό σου στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ,

ποῖ εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ πὺλὸν προσφέρει

γδυνόμενος ὁ ἴδιος ἀπ' τὴν τρέλα σου;

Μεγάλε ἄγιε, πὺλὸν κολυμπώντας μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο

ἡσθεὲς στὴν ἄδεια σιωπὴ, στὴν ἀπειρότητα, ἀνέβηκες μὲ τὸ κενὸ μέχρι ἑνα χρυστάλλινο ἔνδυμα γάμου:

πὺλὸν εἰλικρινά: μὲ ποῖα γυναῖκα μοιάζει;

3

Ἄντρα, ξύπνα τὴ μυστικὴ γυναῖκα μέσα σου: γυναῖκα, φώτισε τὴ σερβικὴ σου κατάσταση: γιατί ἂν τὸ Ἄδρατο σ' ἀγκαλιάσει, θὰ σοῦ εἰσδυθεῖ και θὰ σὲ πάρει μέσα του.

4

Ὡ πόσο πλατεῖα εἶναι λοιπὸν ἡ ἀγάπη πὺλὸν ἔρχεται μαζί μας στίς δίνες μας; Καὶ ποῖα πλατεῖα ἀγάπη περιμένει μέσα μας πὺλὸν μπορεῖ νὰ παίρνεται στίς δίνες μας;

5

Πὺλὸν πὺλὸν ἀπὸ τίς συννεφένιες θλίψεις τῆς καρδιάς σου, πὺλὸν πὺλὸν ἀπ' τὸ μύθο τῆς ἀμφιβολίας τοῦ πνεύματός σου, λογάριζε τὸν πονόδοντό σου πὺλὸν πὺλὸν αὐτό, γιὰ τὴ ζωντάνια του.

Μόνο οἱ λέξεις μποροῦν ν' ἀπαντήσουν στίς ἐρωτήσεις σου, ὅμως τὸ κάθε τι ἀπαντᾷ στὸν ἑαυτό του.

Μετάφραση: Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς